

дружина, която самъ г-нъ прокурора изобрази и описа, ако и не тъй хубаво, а съвсѣмъ обратно похвали.

Отидохъ въ Ловечъ на заточение, интерниранъ и тамъ постъпихъ въ резервата, която се приготвяваше да отиде на война срѣщу Сърбия. Самия г-нъ Лукановъ бѣше тамъ, като изпълняющъ длъжността на Окр. Управителъ. Отъ него искахъ да ми позволи да отида заедно съ войската, защото това бѣше моето чувство, което дължа къмъ отечеството и което усѣщахъ, но той ми каза, че е невъзможно да отидъ съ войската.

Отъ послѣ станаха събитията, които бѣха слѣдъ 9-й Августъ, когато пакъ ме затвориха и слѣдъ заминуванието на Каулбарса ми явиха, да вървя заранъта пѣшъ въ всеизвѣстното и знаменитото въ историята Голѣмо-Конаре.

Имахъ случай да се искубна отъ градоначалството и да избѣгамъ и отъ тамъ минахъ прѣзъ Царибродъ. Пиротъ и отидохъ по емигрантство въ Русия. Его обстоятелствата, по които станахъ емигрантинъ.

И така, г-да, чини ми се, съ тѣзи нѣколко кратки думи допълнихъ защитата на г-на Д-ра Помянова и ви прѣдставихъ ясни и откровенни черти, именно точкитѣ, по които се обвинявамъ и спорѣдъ които не чувствувамъ себѣ си за виновенъ, нито въ заговора, защото самъ го съставихъ, самъ го развалихъ, а особено не се чувствувамъ виновенъ въ заговоръ съ чужди правителства въ прѣдателство на отечеството ми България.

Колкото за третия пунктъ за Пенкова мога нѣколко думи да кажа.

Г-да съдии! Всички сте забѣлѣжили, че дневника ми не е цѣлъ и че на края нѣколко листа сж откъснати. Какъ е станало това откъсване?

Този дневникъ прѣди заминаванието си отъ Одесса за Цариградъ, прѣди 4 Мартъ 1888 година, азъ го пратихъ на извѣстно лице въ Букурещъ, и пакъ не искамъ да кажа името на тава лице, за да не му остане паметникъ, като онзи на Херострата. Азъ му го проводихъ за всеки случай, т. е., ако стане извѣстна работата, да ми телеграфира, а дневника да испрати на майка ми въ Карнобатъ, защото спорѣдъ този фанатизмъ — трѣската, която ме държеше, — мисляхъ, че само единъ или два мѣсеца още ще живѣя, и расчитвахъ, слѣдъ